

забезпечення протидії цим загрозам.

Отже, раціональна та системна організація бухгалтерського обліку дозволяє виявити проблеми і скорегувати відповідно діяльність підприємства до того, як ці проблеми переростуть в кризу і негативно вплинуть на його економічну безпеку. Застосування всіх складових комплексної системи заходів організації бухгалтерського обліку забезпечує виконання бухгалтерським обліком основних його функцій. Необхідність впровадження комплексної системи заходів організації бухгалтерського обліку пов'язана з необхідністю підвищити відповідальність облікового персоналу на вимогу внутрішніх розпорядчих документів, які передбачають захист бухгалтерської інформації, що становить комерційну таємницю підприємства. Обліково-аналітична інформація в системі забезпечення економічної безпеки є особливим видом економічної інформації, що виступає поряд з фінансовими, матеріальними та інтелектуальними ресурсами корпоративним ресурсом підприємства. А тому її властивості слід розглядати в контексті корисності для прийняття рішень щодо збільшення конкурентних переваг суб'єкта господарської діяльності.

Список використаних джерел:

1. Білозор Л.В. Організація бухгалтерського обліку як засіб забезпечення економічної безпеки підприємства. *Секція 3. Проблеми методології та практики управління*. 2017. С. 41-44.
2. Дідик А.М., Кузьмін О.Є., Ортинський В.Л., Козаченко Г.В., Погорелов Ю.С., Ілляшенко О.В. Економічна безпека підприємства. Львів: НУ «Львівська політехніка». ТзОВ «Видавнична група «Бухгалтери України», 2019. 624 с.
3. Гудзенко Н.М., Шевчук О.Д. Особливості організації бухгалтерського обліку та контролю у забезпеченні економічної безпеки підприємства. Миколаївський національний університет імені В.О. Сухомлинського. 2017. С. 810-815.

*Я.Г. Панова, здобувачка вищої освіти СВО «Магістр»
Полтавський державний аграрний університет
Науковий керівник: Т.О. Сазонова, к.е.н., доцент*

УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ В ПРОЕКТНОМУ МЕНЕДЖМЕНТІ

Невизначеність – це невід’ємна частина прийняття управлінських рішень в проектному менеджменті. Саме це і є причиною виникнення ризиків, які можуть вплинути на будь-який етап життєвого циклу реалізації проекту .

Проект – це комплекс взаємопов’язаних заходів, що спрямований на створення унікального продукту чи послуги в умовах часових та ресурсних обмежень. Управління проектом розглядається як планування, організація і контроль трудових, фінансових і матеріально-технічних ресурсів проекту, що спрямовані на ефективне досягнення цілей проекту [1].

Успішність реалізації проектів пов’язана з невизначеністю, оскільки між розрахунками і впровадженням проекту в життя є певний час. Неповний облік та врахування ризиків може призвести до значних фінансових втрат і недозавершення проекту. Ризик-менеджмент – ефективний механізм впливу на зміни економічного середовища.

Управління ризиком – процес прийняття та виконання управлінських рішень, які спрямовані на зниження ймовірності виникнення несприятливого результату та

мінімізацію можливих втрат [2].

Американський Інститут управління проектами (PMI), що займається розробкою й публікацією стандартів в галузі управління проектами, виділяє шість процедур управління ризиками, а саме [3]:

- планування управління ризиками - вибір підходів і планування діяльності з управління ризиками проекту.

- ідентифікація ризиків - визначення ризиків, здатних вплинути на проект, та їх характеристика.

- якісна оцінка ризиків - якісний аналіз ризиків і умов їх виникнення з метою визначення їх впливу на ефективність проекту.

- кількісна оцінка - кількісний аналіз ймовірності виникнення та впливу наслідків ризиків на проект.

- планування реагування на ризики – визначення процедур і методів мінімізації негативних наслідків ризикових подій та використання можливих переваг.

- моніторинг та контроль ризиків – моніторинг виникнення ризикових ситуацій, визначення нових ризиків, виконання плану управління ризиками проекту та оцінка ефективності дій з мінімізації ризиків.

Планування ризиків – це процес визначення порядку здійснення дій, у випадку виникнення ризикових ситуацій. Ретельне і детальне планування підвищує ймовірність успіху інших процесів управління ризиками [4, с. 41-42].

Аналіз ризиків поділяють на кількісний і якісний:

- кількісний аналіз – це визначення вірогідності виникнення ризиків і вплив їх на проект;

- якісний аналіз – це визначення міри важливості ризику і обрання способу реагування на нього.

Планування реагування на ризики – це розроблення методів впливу на ризики і зниження їх негативної дії на проект. Існують такі форми управління і профілактики виникнення ризикових ситуацій:

1. Мінімізація ризиків – це сукупність дій, направлених на зниження ризику, шляхом його уникнення або попередження.

2. Диверсифікація ризиків – форма управління ризиком, яка дозволяє уникнути частини ризику при розподілі капіталу між різними видами діяльності.

3. Лімітування ризиків. За тими видами господарської діяльності та господарських операцій, які можуть постійно виходити за встановлені межі допустимого ризику, цей ризик лімітується шляхом встановлення відповідних економічних і фінансових нормативів.

4. Отримання додаткової інформації – є одним з найважливіших способів зниження ризику. Природно, що коли б у менеджера була більш повна інформація, він міг би зробити кращий прогноз та знизити ступінь ризику. Частково цю роль може взяти на себе внутрішнє страхування ризиків, що здійснюється в рамках самого торговельного підприємства.

5. Використання організаційних і економічних методів управління ризиком.

До економічних методів відносять: формування власного резервного фонду; компенсація ризиків через систему санкцій; зовнішнє страхування ризику.

До організаційних методів відносять: відхилення ризику; недопущення збитків; передача контролю за ризиками [5].

Важливо зазначити, що використання лише одного методу (групи методів) не гарантує отримання ефективного результату в вітчизняній практиці.

Моніторинг і контроль ризиків – це безперервний процес, що охоплює ідентифікацію, аналіз, слідкування за ідентифікованими ризиками та отримання інформації, шляхом взаємодії усіх учасників проекту, для ухвалення рішень щодо запобігання виникнення нових ризиків.

Отже, ризик є підґрунтям виникнення кризових явищ в реалізації проектів. Тому впровадження системи ризик-менеджменту і використання системи форм управління ризиками дозволяє забезпечувати стабільність, підвищувати обґрунтованість прийняття рішень в ризиковій ситуації, покращення фінансового стану за рахунок здійснення всіх видів діяльності в контрольованих умовах.

Список використаних джерел:

1. Золотарьов С.К. Основи управління проектами на торговельному підприємстві. *Молодий вчений*. 2016. № 12(39). 776 с.
2. Шегда А.В. Ризики в підприємництві: оцінювання та управління: навч. посіб. К.: Знання, 2008. 271 с.
3. Project Cycle Management (PCM) and Objectives. Oriented Project Planning (ZOPP). Guidelines. Deutsche Gesellschaft fur Technische Zusammenarbeit (GTZ), 1996.
4. Скопенко Н.С. Управління ризиками в проектному менеджменті. *Інвестиції: практика та досвід*. 2013. № 24. 41 с.
5. Кравченко В. Розробка сучасного стандарту з управління ризиками – важливий чинник підвищення ефективності підприємницької діяльності в Україні. *Теоретичні та прикладні питання економіки: зб. наук. пр.* К.: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2008. № 17. 330 с.

*В.Р. Петренко, здобувача вищої освіти СВО «Магістр»,
А.Ю. Куць, здобувачка вищої освіти СВО «Бакалавр»
Полтавський державний аграрний університет*

МЕНЕДЖМЕНТ РИЗИКУ БАНКРУТСТВА

Банкрутство – визнана господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність за допомогою процедури санації та реструктуризації і погасити встановлені у порядку, визначеному Кодексом України з процедур банкрутства, грошові вимоги кредиторів інакше, ніж через застосування ліквідаційної процедури [1].

Бажання суб'єктів господарювання зміцнити свої конкурентні переваги повинно орієнтувати їх на впровадження нових підходів та методів ведення підприємницької діяльності, серед яких чільне місце належить системі заходів з адаптації підприємства до зовнішнього середовища, що за існуючих несприятливих умов господарювання дозволило б частині підприємств уникнути кризового стану [2, с. 31].

Основні принципи, на яких повинна базуватись система антикризового управління: рання діагностика кризових явищ діяльності підприємства; своєчасність реагування на різні кризові явища; адекватність реагування підприємства на ступінь реальної загрози його життєдіяльності; мобілізація внутрішнього потенціалу для виходу з кризи; забезпечення контролю за результатами розроблених заходів [3, с. 115].

До надзвичайних заходів фінансового оздоровлення та стабілізації діяльності підприємства відносять: встановлення режиму жорсткого контролю за всіма